

ČÁST PRVNÍ

1957
MADRID, ŠPANĚLSKO

Nikdy mě netěšilo posílat velvyslance do Španělska, a netěší mě to ani teď, a pokud Franco nezačne s občany odlišného náboženského názoru jednat jinak, budu vážně uvažovat o tom, že s ním přeruším veškeré styky a budu bránit Evropu.

– Harry S. Truman, 33. prezident Spojených států
2. srpna 1951

*Interní zpráva od Trumana ministru zahraničí Deanu
Achesonovi
Archiv H. S. Trumana, složka Ministr zahraničí*

1

Stojí frontu na krev.

Brzké červnové slunce se rozlévá přes šňůru žen trpělivě čekajících u *el matadero*. Vějíře se rozevírají a třepotají v madridském teple a z jatek sem tu a tam zavane pach syrového masa.

Krev se použije na *morcillu*, jelito. Je třeba ji pečlivě odměřit. Když se to s krví přežene, jelito nedrží. Když se jí dá příliš málo, sype se jako suchá hlína.

Rafael si otře nůž o zástěru a myslí přitom na docela jiné věci, než je *morcilla*. Pomalu se obrátí od řady zákaznic a zvedne tvář k nebi.

V jeho představách je neděle. Ručičky na hodinách právě doputovaly k šestce.

Je čas.

Zazní trubka a arénou se rozezní *pasodoble*.

Rafael vkročí na písek, do slunce.

Je připraven se postavit Strachu.

V lóži uprostřed hlediště sedí španělský diktátor Generalísimo Francisco Franco. Říká se mu *El Caudillo* – velitel armád, hrdina z vůle Boží. Franco shlíží do arény. Jejich pohledy se střetnou.

Ty mě neznáš, Generalísimo, ale já tebe ano.

Jsem Rafael Torres Moreno a dnes se ničeho nebojím.

„Rafo!“

Mistr pleskne Rafaela po zpceném krku. „Jsi slepej? Máme tu frontu. Přestaň si tu snít. Krev, Rafo. Dej jim krev.“

Rafa přikývne a popojde k ženským. Obraz býčí arény rychle zmizí.

Dej jim krev.

V hlavě se mu o slovo hlásí vzpomínky na válku. Tenký posměvačný hlas je zpátky a škrtil jeho snění, takže se promění v noční můry. *Vzpomínáš si přece, Rafo, nebo ne?*

Vzpomíná.

Ta silueta je nezaměnitelná.

Muži z lakované kůže s duší z lakované kůže.

Guardia Civil. Tajně jim říká Vrány. Jsou to služebníci Generalísima Franca a právě se objevili na ulici.

„Prosím. Tady ne,“ zašeptá Rafael ze svého úkrytu pod stromy.

Nad ním se rozlehne pláč batolete. Vzhledne a u otevřeného okna spatří Julii s nejmladší sestrou Anou v náručí.

Zevnitř zaduní hlas jejich otce. „Julie, zavři to okno! Zamkni a počkej na mámu. Kde je Rafa?“

„Tady, Papá,“ špitne Rafael s nohama poskládanýma pod sebou, aby se vešel do úkrytu. „Tady jsem.“

Otec se objeví u dveří. Vrány vyjdou na chodník.

Třeskne výstřel. Zableskne se. Nahoře vykřikne Julia.

Rafa celý ztuhne. Nedýchá. Nemá vzduch.

Ne.

Ne.

Ne.

Odtáhnou otcovo bezvládné tělo za paži.

„*Papá!*“

Je pozdě. Z hrdla se mu vydere výkřik, a až v tu chvíli si to Rafa uvědomí. Prozradil se.

Okamžitě se k němu obrátí pár očí. „Jeho mladej je za stromem. Seberte ho.“

Rafa mrkáním zahání bolavé vzpomínky a zdrcené srdce skrývá pod úsměvem.

„*Buenos días, señora.* Co si přejete?“ zeptá se zákaznice.

„Krev.“

„*Sí, señora.*“

Dej jim krev.

Španělsko prolévá krev už víc než dvacet let. A Rafa někdy přemýšlí, jestli v něm ještě nějaká krev vůbec zbývá.